

GERÉNÉ KRISTÓF KATALIN – SZKUBÁN JUDIT –
SEBESTYÉNNÉ EISENMANN TÜNDE

Dallamokból templomot

Kokas-tábor, 2017. június 9–14. – a harmadik nap

2017-ben különleges esztendőt írtunk a tábor pennájával. Éppen a tizedik nyár következett, mikor megnyitja kapuját a Dal-lamvarázs tábor. Hosszas töprengés, készülődés előzte meg a jubileumi hetet. Az előző táborok legjobb pillanatait, ötleteit szerettük volna elhozni a részt vevő gyermekek számára, emellett pedig gondolkodásunk középpontjába a természetet állítottuk. Méltó téma Kokas Klárához.

A harmadik napon azokkal a gyerekekkel, akik a táborban töltötték az éjszakát, a hagyományos zenés ébresztő után mezítláb tornáztunk a tábor füves pályáján. Frissítő, nyújtó gyakorlatokkal köszöntöttük a napot.

Amikor megérkeztek a napközis (otthon éjszakázó) gyermekek, buszra szálltunk, és a ravazdi erdők ölelésében fekvő középkori templomromhoz utaztunk. Sugárzó napsütésben került sor a foglalkozásra: egy felemelő időutazásra a templomromnál.

A foglalkozást Szkubán Judit és Fejes Tímea vezette, klarinétjátékával Bán Tamás színesítette. Bevezetésként a táborvezető, Halász Attila mesélt a helyszínről, majd Judit csendben énekelni kezdte a „*Szól a nóta halkan...*” kezdetű gyermekdalt. Kétszer-háromszor eldúdtuk, ezután szép lassan felállva megkerestük az elbújt hangokat, majd körülnézve beszívtuk a táj illatát, átengedtük magunkon varázsát. Aztán Judit mesélt a templomról, amelyet annak idején földig leromboltak.

Akkor ott, együtt, képzeletben megpróbáltuk újra felépíteni. Felálltunk a megmaradt, alig fél méteres alapfalakra, ott csendült fel a „*Sej, az ózdi oltár előtt...*” kezdetű népdal, melyet összekapaszkodva kétszer-háromszor is elénekelünk.

Majd a névéneklés következett: a megénekeltek egy kört alakítottak ki bent, középen, úgy, hogy akinek a nevét megénekeltek, az a belső kört alkotók közé

lépett. Egyre nagyobb templom épült, egyre több gyermek kapcsolódott be az éneklésébe. Aztán elhangzott énekelve egy utasítás: „*Válasszál valakit!*” Ettől kezdve párokban táncoltak a gyerekek úgy, hogy közben mindenki annak a nevét énekelte, akit választott.

Miután mindenki bekerült az újraépített „templomba”, lecsendesedett a gyerekcsoport, és felhangzott Tamás előadásában Debussy *A lenhajú lány* című darabja.

A zenére először köszöntöttük a Napot, belekapaszkodtunk a napsugarakba, majd tovább építettük, díszítettük a templomot. Mindenki másképp foglalatzkodott benne: volt kapuőr, szobrász, kertész.

Aztán a rekkenő napsütés elől behúzódtunk az árnyékba, ahol a gyermekek üres kartonpapírokat kaptak. Zsírkrétával pár másodperc alatt egy motívumot, szimbólumot kellett rajzolniuk rá, és Timi triangulummal adott jelzésére tovább kellett adniuk a papírt. Addig mentek körben

a lapok, míg mindenkihez vissza nem ért a sajátja. Ezek a kezdetben fehér kartonok addigra megteltek színes ajándékokkal.

Ezt követően pasztellkrétát és rajzszenet osztottunk, s a gyerekeknek tovább kellett gondolniuk a visszakapott „kompozíciókat”. Volt, aki szénnel befedte a lapot, és volt, aki színes krétával továbbálmodta a rajzot. Szébbnél szebb alkotások születtek Debussy zenéjére. Néhányat meg is beszélünk közülük, de többen voltak, akik aztán még tovább formálták az alkotásukat.

Aznap még sok minden történt. A Ravazdi Erdei Iskola vezetőjével beszélgettünk, és mézet kóstoltunk egy több száz esztendőős méhészműhelyben. Számháborúztunk, túrós rétest ettünk és málnaszörpöt ittunk, fehér pólókat készítettünk elő a másnapi batikoláshoz. Vacsora előtt a gyerekek – fiatal, majdnem felnőtt segítőkink vezetésével – három csoportban még a majdani táborzáró koncert *Quodlibet* darabját próbálták. Vacsora után pedig – míg a táborozók filmet néztek – tanáraik próbálták a záró koncertre.

